SLEZSKÁ UNIVERZITA V OPAVĚ
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě

SLEZSKÁ
UNIVERZITA

Minimalistický svět Oty Sládka

Minimalist World of Oto Sládek

Ivo Žídek

Teoretická bakalářská práce

Institut tvůrčí fotografie

Obor: Tvůrčí fotografie
Vedoucí bakalářské práce: **prof. PhDr. Vladimír Birgus**
Oponent bakalářské práce: **MgA. Mgr. Ondřej Durczak**

Opava 2021

ABSTRAKT

Bakalářská práce s názvem Minimalistický svět Oty Sládka dokumentuje život a fotografické dílo Oty Sládka. Oto Sládek se setkal s fotografií již na střední škole, ale studium na Vysokém učení technickém mu položilo základ jeho práce s fotografií. Profesí kybernetik objevil svět jednoduché krásy, kterou přetváří do minimalistických fotografií. Při své práci má možnost a příležitost cestovat po celém světě, což se projevuje rovněž v jeho tvorbě – i přesto, že to pozorovatel netuší. Minimalistickou formu, která má prvky instagramové fotografie, přenesl na plátno a ve velkých formátech ji vystavuje v galeriích.
Bakalářská práce představuje osobnost fotografa a jeho dílo. Zaměřuje se na vliv, který na něj měla historie, a poukazuje, jakým způsobem umělec chápe současný svět. Hlavním zdrojem informací byla především osobní setkání a e-mailová komunikace, ale i nastudování zdrojů, které vypovídají o autorově činnosti.

Klíčová slova
Oto Sládek, fotograf, kybernetika, minimalismus, minimalistická fotografie, česká fotografie

ABSTRACT

The bachelor's thesis entitled Minimalist World of Oto Sládek is documenting the life and photography work of Oto Sládek. Oto Sládek meet with photography during study on high school but his studying at the Technical University puted the basic foundation for his work with photography. A professional cybernetic changes the world of simple beauty which he transforms into minimalist photography. In his profession the Oto Sladek has the opportunity spent the time on way around the world. A specific minimalist photography has elements of Instagram photography. The photography are transferred to the canvas and is exhibiting in large formats in galleries. The bachelor thesis presents the personality of the photographer and his work. The work it focuses on the influence how the artist understand modern world in context with history and picture experiments. The main source of information was face-to-face meetings and e-mail communication. The important sources were reports on the internet regarding life and artworks of Oto Sládek.

Key words
Oto Sladek, photographer, cybernetics, minimalism, minimalism photography,
Czech photography

SLEZSKÁ UNIVERZITA V OPAVĚ
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Akademický rok: 2021/2022

Zadávající ústav:	Institut tvůrčí fotografie
Student:	Ivo Žídek
UČO:	44392
Program:	Filmové, televizní a fotografické umění a nová média
Obor:	Tvůrčí fotografie
Téma práce:	T: Minimalistický svět Oty Sládka
Téma práce anglicky:	T: Minimalist World of Oto Sládek
Zadání:	Bakalářská práce s názvem Minimalistické svět Oty Sládka dokumentuje život a fotografické dílo Oty Sládka. Oto Sládek se setkal s fotografií na střední škole, ale studium na Vysokém učení technickém mu položila základ jeho práce s fotografií. Profesí kybernetik objevil svět jednoduché krásy, kterou přetváří do minimalistických fotografií. Při své profesi má možnost Oto Sládek příležitost cestovat po celém světě, což se následně projevuje v jeho tvorbě i přesto, že to pozorovatel jeho fotografií netuší. Minimalistiskou formu, která má prvky typické pro instagramovou fotografii, přináší na plátno a ve velkých formátech je vystavuje v galeriích. Bakalářská práce představuje osobnost fotografa a jeho dílo. Zaměřuje se na vliv, který na něj měla historie a poukazuje jakým způsobem umělec chápe současný svět. Hlavním zdrojem informací byla osobní setkání a e-mailová komunikace. A nastudování zdrojů, které vypovídají o autorově činnosti.
Literatura:	DYNTERA, Jan: Barva ve fotografii. Bakalářská teoretická práce. Opava: ITF F/PF SU, 2005. EUCLAIRE, SALLY.: The New Color Photography. New York.Cross River Press, 1981. MRÁZKOVÁ, Daniela: Co je fotografie. 150 let fotografie. Praha: Videopress, 1989. MULLIGAN, Therese - WOOTERS, David(eds.): Dějiny fotografiie. Od roku 1839 do současnosti. The George Eastman House Collection. Bratislava: Taschen / Slovart, 2010. BIRGUS, Vladimír, SCHEUFLER, Pavel: Česká fotografie v datech: 1839-2019. Grada, 2021.
Vedoucí práce:	prof. PhDr. Vladimír Birgus
Datum zadání práce:	20. 3. 2020

Souhlasím se zadáním (podpis, datum):

.....
prof. PhDr. Vladimír Birgus
vedoucí ústavu

PROHLÁŠENÍ

Čestně prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci vypracoval samostatně a že jsem v ní uvedl všechny zdroje, jak elektronické, tak tištěné, které jsem v práci použil. Pokud v textu uvádím přímou řeč, vycházím z osobního rozhovoru s autorem.

SOUHLAS

Souhlasím, aby tato práce byla zveřejněna a zařazena do knihovny Slezské univerzity v Opavě a do Uměleckoprůmyslového musea v Praze a na webových stránkách Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě.

PODĚKOVÁNÍ

Rád bych poděkoval Oto Sládkovi za poskytnuté rozhovory, zpřístupnění archivu fotografií a věnovaný čas. Rovněž za výstavní spolupráci. Dále Vladimíru Birgusovi za vedení bakalářské práce a citlivý kritický přístup během konzultací. Své ženě Magdě a dětem za jejich trpělivost. A rovněž všem fotografům, hudebníkům, malířům, sochařům, grafikům a dalším umělcům za to, že jsou mi pokaždé inspirací v mé práci.

Ivo Žídek
v Opavě 1. června 2021

ZÁSADY VYPRACOVÁNÍ:

Ve své bakalářské práci představuji život a dílo českého fotografa Oty Sládka, jeho rozpracovaný životopis a přehled, jakým způsobem autor pracuje s inspirací a okolními vlivy. Součástí práce je i definice a zařazení uměleckého stylu minimalismu a představení autorova díla v historickém kontextu do současnosti.

Forma zpracování bakalářské práce: **tištěná**

SEZNAM ODBORNÉ LITERATURY:

DYNTERA, Jan: Barva ve fotografii. Bakalářská teoretická práce. Opava: ITF F/PF SU, 2005.
EUCLAIRE, SALLY.: The New Color Photography. New York.Cross River Press, 1981.
MRÁZKOVÁ, Daniela: Co je fotografie. 150 let fotografie. Praha: Videopress, 1989.
MULLIGAN, Therese - WOOTERS, David (eds.): Dějiny fotografie. Od roku 1839 do současnosti. The George Eastman House Collection. Bratislava: Taschen / Slovart 2010.
BIRGUS, Vladimír, SCHEUFLER, Pavel: Česká fotografie v datech: 1839–2019. Grada, 2021.

Vedoucí bakalářské práce: prof. PhDr. Vladimír Birgus, Institut tvůrčí fotografie
Datum zadání bakalářské práce 1. června 2021
Termín odevzdání bakalářské práce 30. července 2021

prof. PhDr. Vladimír Birgus
v Opavě 1. června 2021

OBSAH

ÚVOD

- Všeobecný vhled a definice uměleckého stylu minimalismu
- Minimalistická fotografie ve světě: všeobecný přehled
- Minimalistická fotografie na území České Republiky, všeobecný přehled
- Minimalistický fotograf Oto Sládek

ZAČÁTKY

- Dítě - Vliv rodiny
- Období studia na střední škole
- Období studia na vysoké škole

- Profesní život - Stává se fotografem
- Stává se umělcem - Spolupráce s Fuji
- Z našich diskuzí
- Technický rozbor díla
- Oto Sládek vystavuje

ZÁVĚR

- Seznam použité literatury
- Elektronické zdroje
- Fotografie Oty Sládka - příloha

ÚVOD

VE SVÉ BAKALÁŘSKÉ PRÁCI SE SNAŽÍM PŘIBLÍŽIT OSOBNOST FOTOGRAFA OTY SLÁDKA.

Oto Sládek patří k současníkům minimalistického pojetí fotografie. Mnoho autorů se ve své práci snažilo a snaží minimalismu ve fotografii přiblížit. Oto Sládek však v této oblasti pracuje dlouhodobě koncepčně. Během krátkého období mezi lety 2015 až do současnosti se mu podařilo vytvořit si originální rukopis, který
ho do jisté míry odlišuje od ostatních autorů.

Vlastní umělecký svět, který si postupně budoval od střední školy, naplno zúročil ve spojení se svojí profesí coby kybernetik. Vzhledem k možnosti cestovat prakticky po celém světě nachází místa, která svojí jednoduchostí, barevností, svěžestí a originalitou přitahují oko diváka. I přesto, že fotograf neprošel odbornou uměleckou školou, je možné na jeho fotografie z posledních let nahlížet jako na profesionálně propracované.

Obrazy, které tímto způsobem vznikají, zaujaly řadu nekomerčních i komerčních institucí. Jednou z nich je i fotografická divize společnosti Fuji, která si fotografa vybrala do role svého ambasadora.

V této diplomové práci dokumentuji vznik autorovy osobnosti, jeho hledání a nacházení fotograficky zajímavých míst. Rovněž se pokusím přiblížit profesní spolupráci s dalšími autory. Během rozhovorů, které jsem s ním vedl, nahlížím na formy inspirace, zevní vlivy a vlivy uměleckých směrů, které formují a přetvářejí jeho pohled na svět prostřednictvím objektivu. V práci cituji autora i další osoby, které se s autorem setkaly či s ním vedly rozhovor.

Součástí této práce je i vhled do minimalistické fotografie jako takové, její představení včetně vymezení pojmů a přiblížení práce českých i světových autorů. V závěrečné části představuji editorský výběr fotografií, které Oto Sládek vytvořil v posledních deseti letech.

VŠEOBECNÝ VHLED A DEFINICE UMĚLECKÉHO STYLU MINIMALISMU

Definice minimalistické fotografie vychází z uměleckého hnutí minimalismus, které se dostalo na výsluní v padesátých letech 20 Století a jež se poprvé objevilo ve Spojených státech. Počátky je možné spatřit především v malířství a sochařství. Rozšíření minimalismu do dalších oblastí bylo ale velmi rychlé. Své uplatnění našel v architektuře, designu, hudbě, literatuře, divadle a – v neposlední řadě – i fotografii. Minimalismus je i dnes živé umění a jeho přesah je možné sledovat i ve filosofických proudech. V současné době funguje minimalismus jako odvrácená tvář konzumního způsobu života. V umění využívá směr geometrie a jednoduché kombinace barev. Snaží se z díla odstranit vše nepodstatné – tak, aby se pozorovatel mohl soustředit na základní pojetí díla.

Převážně v architektuře a designu se snaží oprostit od formálnosti a nabízí věcnost a účelovost. Využívá typické kubistické tvary a působí klidným a vyváženým dojmem. Z materiálů využívá zpravidla skla, kovu a dřeva. Minimalismus však svou jednoduchostí nevyjadřuje strohost. Zaměřuje se především na útulnost a nehledá krásu ve zdobnosti. V některých ohledech se obrací k základu japonské architektury a hledá spojitosti s východními náboženskými proudy, jako je budhismus nebo šintoismus, které ze své podstaty preferují střídmost jako součást životního stylu.

I přesto, že byl minimalismus definován v 50. letech 20. století, první tvůrčí tendence jsou spjaty s německou uměleckou školou Bauhaus. Za výraznou osobnost, která definovala minimalismus v architektuře, je považován Ludwig Mies van der Rohe (27. 3. 1886 – 17. 8. 1969). Německý architekt, který žil a pracoval dlouhodobě v USA, byl silně ovlivněn školou Bauhaus.
Dokonce se stal posledním ředitelem této výjimečné umělecké instituce. Ludwig Mies van der Rohe se snažil o vytvoření rovnováhy stavby s otevřeným prostorem, jež je založený
na minimalistické nosné konstrukci stavby. Mezi jeho nejznámější realizace je možné zařadit Barcelonský (Německý) pavilon, který byl navržen a vybudován pro Mezinárodní výstavu v Barceloně (1929).

Další stavbou, jež odráží minimalistické tendence, je Nová Národní galerie v Berlíně (1968). Řadu dalších staveb uzavírá vrcholné architektonické dílo a celosvětově uznávaná Brněnská Vila Tugendhat (1930). Minimalismus ale nezůstal ukotven pouze v architektuře. Postupně se dostává do všech uměleckých končin a získává i filozofickou rovinu.

Minimalistický svět Oty Sládka

MINIMALISMUS V ARCHITEKTUŘE 30 LET 20. STOLETÍ

Ludwig Mies van der Rohe, Barcelonský pavilon v Barceloně (1929)

Ludwig Mies van der Rohe, Vila Tugendhat v Brně (1930)
Zdroj: https://bauhaus-movement.tumblr.com/post/170662660489/villa-tugendhat-is-a-historical-building-in-the

MINIMALISMUS V SOUČASNÉ ARCHITEKTUŘE

Pozdější minimalistické tendence se výrazně objevují v architektuře v osmdesátých letech, kdy se koncept jednoduchosti objevuje především v severské architektuře a interiéru. Minimalismus je stále živým směrem. I přesto, že původní myšlenky strohosti podléhají aktuálním populistickým vlivům a tlaku konzumní společnosti, tak se částečně v některých ohledech stává marketingovou zbraní, která útočí na společnost ze stránek obchodníků s nábytkem nebo nemovitostmi. Pro laika je obtížné se v této situaci orientovat a těžko nachází rozdíl mezi katalogovým (obchodním) a uměleckým dílem.

Současná severská minimalistická architektura. Veřejná sauna Löyly ve finských Helsinkách (2016). Budova byla navržena studiem Avanto Architects.

Zdroj: https://www.dezeen.com/2016/06/30/avanto-architects-loyly-coastal-sauna-helsinki-faceted-timber-cloak/

MINIMALISMUS V SOCHAŘSTVÍ

Stejným způsobem se začal v 50. letech minimalismus uplatňovat i v sochařství. Jedním z prvních autorů a průkopníkem sochařského minimalismu, kteří si osvojili „jednoduchou" koncepci, byl Američan Robert Morris. Spolu s Donaldem Juddem byl považován za jednoho z nejvýznamnějších teoretiků minimalismu. Oba umělci také výrazným způsobem přispěli k rozvoji land artu, performativního umění, a byli součástí hnutí Process Art.

Robert Morris, Strike (2012)

Zdroj :http://artobserved.com/2017/01/berlin-robert-morris-refractions-at-spruth-magers-through-january-14th-2017/

MINIMALISMUS V UMĚLECKÉ INSTALACI

Minimalismus jako umělecký směr se velmi rychle začal dostávat do dalších uměleckých končin a etabloval se jak v malbě, grafice či designu, tak i v uměleckých instalacích a později našel velmi široké uplatnění v land artu.

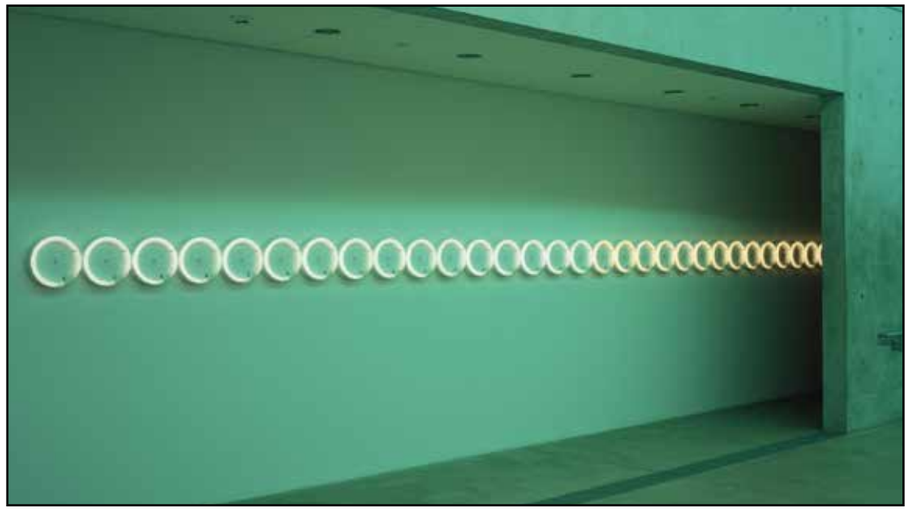

Dan Flavin. Světelné instalace

Zdroj: https://archive.org/details/15392/2008_Hero_Flavin-1.jpg

MINIMALISMUS
V MALBĚ 60. LÉTA 20 STOLETÍ

Mezi další významné umělce, kteří působili v oblasti minimalismu 50.–60. let 20. století, patří malíři Jasper Johns a Franka Stella, sochař David Smith a Anthony Cara, Dan Flavin a jeho světelné instalace, Sol LeWitt, který vešel ve známost díky svým modulárním strukturám, a Donald Judd, jež se snažil setřít rozdíl mezi sochařstvím a malbou.

Frank Stella

Zdroj: https://kunstmuseumbasel.ch/en/exhibitions/2015/frank-stella#&gid=null&pid=1

MINIMALISMUS
V GRAFICE

Za vrcholná léta světového minimalismu je možné označit druhou polovinu 60. let 20. století, kdy dochází k novým transformačním změnám a k částečnému přerodu do postminimalismu. Současně se začíná rozvíjet konceptuální umění, které z minimalismu rovněž čerpá. Dnešní optikou došlo k úplnému uvědomění si autorů, jakým způsobem se ve společnosti projevoval konzum a spotřeba ve vztahu k materiálnímu i duchovnímu světu. V současnosti, kdy již není možné kategorizovat umění, se ale minimalismus objevuje nadále. Především nachází uplatnění v architektuře a v designu.

Sol LeWitt. Grafické instalace

Zdroj: https://fahrenheitmagazine.com/arte/visuales/sol-lewitt-el-genio-minimalista-que-dicto-sus-murales-a-distancia#.YRmHmNX-818

MINIMALISMUS
V AUTODESIGNU
70 LÉTA 20. STOLETÍ

Anthony Colin Bruce Chapman, Lotus Esprit

Zdroj: http://storm.oldcarmanualproject.com/lotus/esprit/1976/1976%20lo%20esp%203e.jpg

MINIMALISMUS
V SOUČASNÉM BYTOVÉM DESIGNU
21.STOLETÍ

Lucie Koldova. Jack O Lantern large table lamp

Zdroj: https://rbtwelve.com/lighting-c29/table-lamps-c43/brokis-jack-o-lantern-large-table-lamp-design-by-lucie-koldova-p236

VZNIK MINIMALISTICKÉ FOTOGRAFIE VE SVĚTĚ

První tendence pracovat s minimalismem ve fotografii se objevují již v samotném počátku vzniku fotografie. Šlo ale spíše o náhodné nebo experimentální snímky. Náznaky koncepční práce je možné dále vysledovat v období avantgardy. Velmi dobře je znatelná práce především u ruského fotografa, sochaře, malíře a grafika Alexandra Rodčenka. Ten se zaměřil ale především na kompozice konstruktivismu, které se objevovaly ve 30. letech 20. století především v tvorbě grafických plakátů a následnému pojetí jednoduché geometrie ve fotografii.

Minimalisté se ale v 50. letech chtěli odpoutat od politického obrazu, který Rodčenkova díla představovala. Směřovali spíše k odkazu východních náboženských směrů a jejich propojení s uměním. Ty totiž hlásali skromnost a střídmost, což bylo minimalistům padesátých let vlastní. Většina minimalistů vyrůstala v poválečné západní společnosti, ve které dominoval jako pozůstatek let minulých snobismus a s průmyslovým rozvojem společnosti také „konzum". Minimalisté v prvních fázích považovali svůj styl jako skrytou formu odporu proti těmto hodnotám. Jistou měrou na ně zapůsobil v počátku kubismus – jednoduché linie a koncepty byly minimalistům vlastní a tento trend zůstává být platným i v současnosti.

V souvislosti se vznikem minimalismu ve fotografii není možné opomenout uměleckou školu Bauhaus, která působila od roku 1919 na území Německa, především pak bývalé Výmarské republiky. I přesto, že se škola snažila na veřejnosti vystupovat apoliticky, byla v roce 1933 s nástupem nacismu zrušena. Její odkaz ale ovlivnil mnoho uměleckých směrů – a především pak minimalismus. Jednou z hlavních postav, která byla se školou úzce spjatá, byl maďarský fotograf Laszlo Moholy-Nagy. Laszlo Moholy-Nagy často využíval v grafice a malbě formu konstruktivismu a funkcionalismu, ale v jeho fotografické tvorbě je možné vysledovat, že se obrazově začal v pozdějších pracích přiklánět směrem ke koncepci minimalismu (fotografie 7 A. M. /New Year´s Morning).

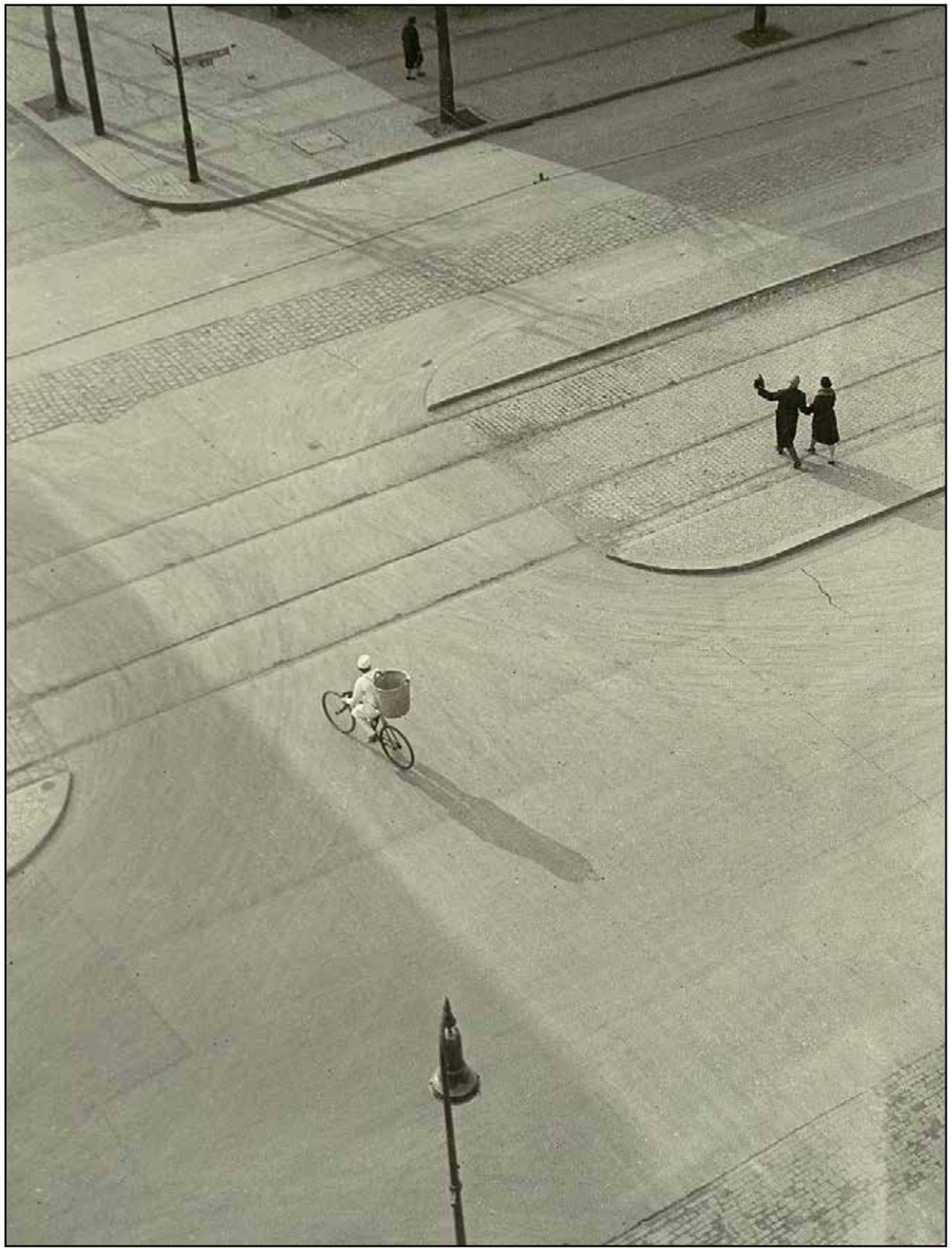

Laszlo Moholy-Nagy, 7 A. M. /New Year´s Morning, 1960

Zdroj: https://commons.wikimedia.org/wiki/File:7_A.M._(New_Year%27s_Morning)_MET_DP105547.jpg

Alexander Rodčenko, Schodiště, 1930

Zdroj: https://mirotdelka.ru/cs/rodchenko-kartiny-sluzhil-sovetskomu-soyuzu-aleksandr-rodchenko-zhivopis.html

Velmi významným předchůdcem minimalismu byl Američan Edward Weston. Téměř ikonická postava světa fotografie přišla již ve 20. letech 20. století s velmi odlišným pohledem na fotografii. Weston si velmi důkladně vybíral místa, objekty nebo postavy, jež komponoval ve zjednodušeném, ale v pocitově plnohodnotném obrazu. I přesto, že fotograf v literatuře není definován jako minimalista, při průřezovém pohledu na jeho kompletní dílo je znatelné, že jednoduchá koncepce byla autorovi vlastní a prolíná se jeho celoživotním dílem.

Edward Weston, The Ascent of Attic Angels, 1921

Zdroj: https://www.cocosse-journal.org/2018/12/the-attic-edward-weston-1920-1921_27.html?m=0

Franco Fontana, Landscape, 1978

Zdroj: https://www.artgallery.nsw.gov.au/collection/works/708.1996/

Za průkopníka „pravého" minimalismu je možné považovat italského dekoratéra interiérů Franca Fontanu. Fontana využil své profese a své původní fotografie, které se nacházely v oblasti „krajinářské" fotografie, začal výrazně redukovat. Z 60. let je možné vidět velmi výrazný rukopis, který Fontanu definuje. Ital vsadil na sytost barev v kombinaci s jemnými odstíny stejné barvy. Zjednodušil pohled na pole, moře nebo krajinu a udělil ji až téměř abstraktní charakter, čímž vlastně popřel její přirozenou estetiku, kterou v sobě krajina skrývá. Od konce sedmdesátých let se pak umělec věnoval detailům městského prostředí, kde se koncentroval na výrazné barevné plochy zdí, chodníků, domů a občas využíval i působící kompozice, kde figurují lidské postavy a jejich stíny.

Minimalismus ve fotografii, a nejen v tomto uměleckém oboru, naplno propukl v 60. letech minulého století a stal se celosvětovým trendem. Fotografové od New Yorku přes Tokio po Paříž si uvědomili, jakou sílu v sobě skrývá minimalistická koncepce. Jedním z představitelů asijské vlny byl Japonec Hiroshi Sugimoto, který se koncepčně věnoval tématu moře, nekonečných horizontů a kouzlu nebe. V jeho černobílých snímcích se naplno odráží exprese a detailní práce s výběrem fotografií. Sugimoto hledá detaily v jednotlivých fotografiích, které jsou na první pohled velmi podobné. Ve výstavních velkoformátových sériích se však naplno projeví odlišnost a drama, které v sobě ukrývají jeho snímky. Sugimoto se focení minimalistických krajin věnuje i v současnosti.

Hiroshi Sugimoto, Bay of Sagami – Atami, 1997

Zdroj: http://www.dreamideamachine.com/en/?p=21490

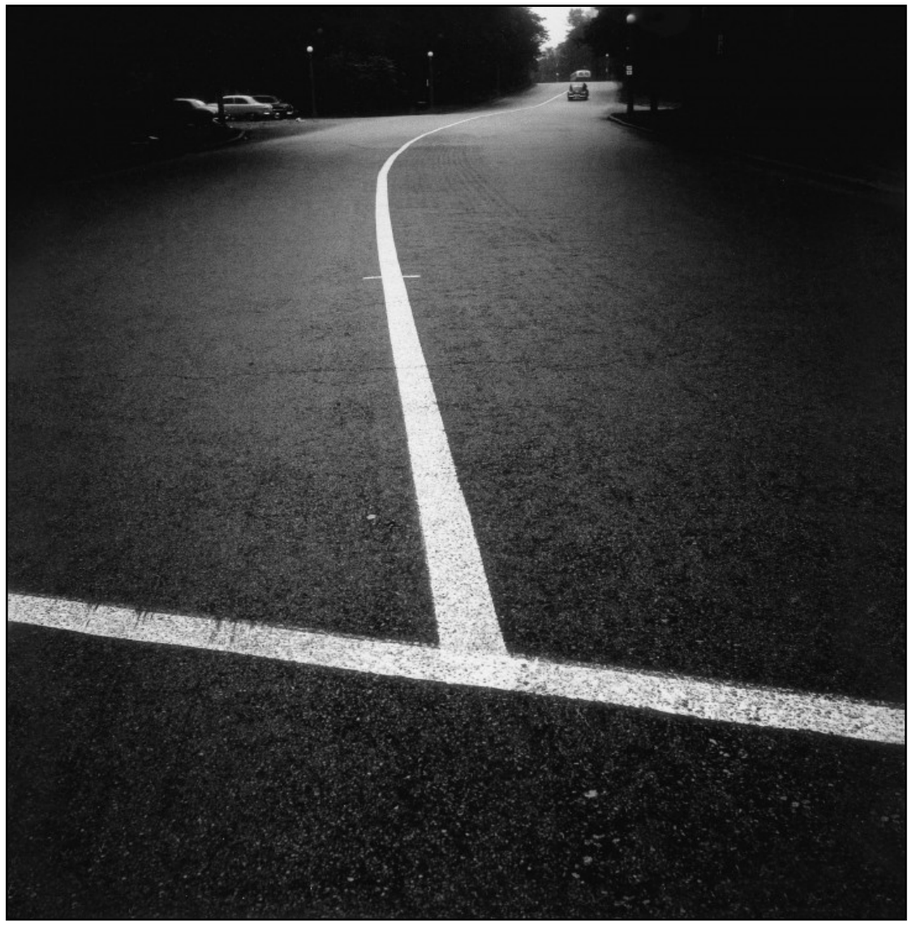

Harry Callahan, Chicago, 1949

Zdroj: https://www.henricartierbresson.org/en/expositions/harry-callahan-2/

Mezi hlavní představitele americké vlny je možné zařadit fotografa a učitele, jehož snímky jsou ve sbírkách Muzea moderního umění v New Yorku, Harryho Callahana. Fotograf experimentoval s minimalismem už ve 40. letech minulého století. Jeho práce dosáhla vrcholu v roce 1978, kdy zastupoval Spojené státy americké během prestižní přehlídky světového výtvarného umění, na Benátském bienále.

Částečně opomíjeným autorem fotografického minimalismu je rusko-španělský autor Francisco Infante-Arana. Jeho styl s využitím grafiky a záměrné manipulace s fotografií ho však předurčuje k velkým experimentátorům své doby. Arana využívá jednoduché tvary (trojúhelníky, kruhy, čtverce), které samotné mají fotografický základ. Ty následně vkládá do reálné minimalistické krajiny. V podstatě jde o jakousi formu land artu, který ovšem není realizován ve vnějším prostředí, ale využívá pouze prostředí laboratoře, kde snímky vznikají. Celkové vyznění snímku pak hraničí s fantaskní až sci-fi krajinou.

Francisco Infante-Arana, Seat of Deformed Space (1979)

Zdroj: https://www.cerclemagazine.com/wp-content/uploads/2015/01/701.jpg

Propojení s minimalismem objevil i americký portrétní fotograf William Eggleston. Egglestone fotografoval od 50. let americkou společnost metodou road movie. Cestoval po celé zemi a vybíral si obrazy obyčejného života, které ukazovaly místa, lidi i krajinu. Ty následně v souborech definovaly společnost 60. a 70. let minulého století jako takovou. V roce 1976 MoMA uspořádalo fotografovi debutní výstavu, ve které se objevilo 75 fotografií, z nichž měla část čistě minimalistický charakter. Televizní stanice CNN následně označila Egglestonea za fotografa, který dokázal šokovat banalitou a jednoduchostí.

William Eggleston, Untitled, 1973

Zdroj: https://edition.cnn.com/style/article/william-eggleston-photographs-artsy/index.html

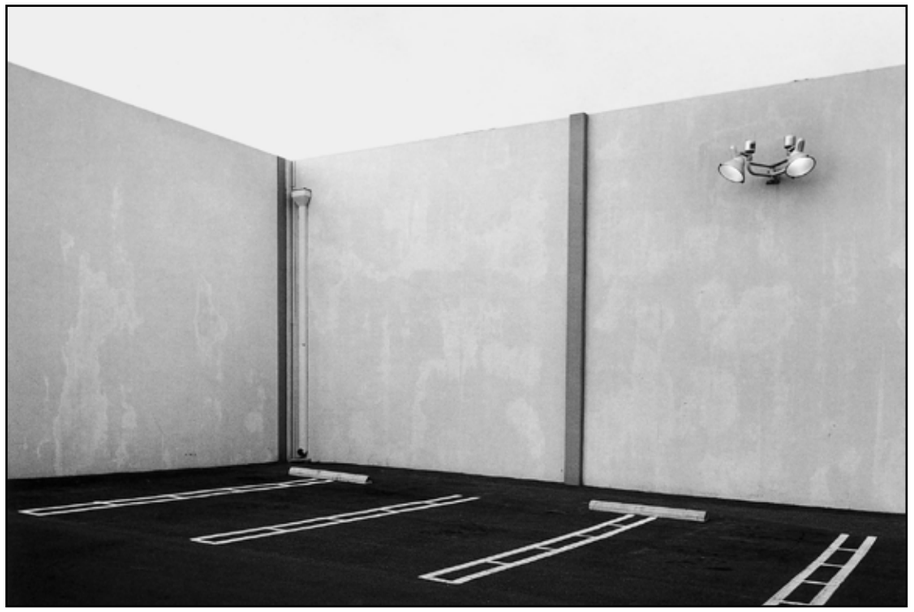

Lewis Baltz, South Corner, Parking Area, 23831 El Toro Road, 1974

Zdroj: https://www.theguardian.com/artanddesign/gallery/2017/jul/06/welcome-to-anywheresville-lewis-baltz-us-urban-wastelands-in-pictures

Čistý minimalismus ve fotografii dosahuje vrcholu v 70. letech minulého století. Na jeho konci stojí vizuální umělec a fotograf Lewis Baltz. Ve svojí práci se zaměřil především na americký urbanismus – stavby a zákoutí, které ukazují realistickou nedokonalost. Baltz dává vzniknout i novému hnutí, které je později označeno za Novou topografii. Jeho snímky vlastní muzea moderního umění v Paříži, Helsinkách, New Yorku či San Franciscu a dalších městech po celém světě.

Andreas Gursky, Rhein II

Zdroj: https://www.euro.cz/light/10-nejdrazsich-fotografii-sveta-1459921/10

I přesto, že německý fotograf Andreas Gursky není přímo Minimalistou, zaznamenal se svoji fotografií Rhein II, která je čistě minimalistická, ale digitálně upravovaná, největší komerční úspěch v současné fotografii. Jeho snímek známé západoevropské řeky byl roce 2011 v newyorské síni Christie›s vydražen za 4 338 500 amerických dolarů. V přepočtu stál tedy necelých 82 milionů korun.

MINIMALISTICKÁ FOTOGRAFIE NA ÚZEMÍ ČESKÉ REPUBLIKY

Nekoncepční práce s minimalismem ze začíná v české fotografii fragmentálně rozvíjet již ve 20. letech 20. století. Značnou měrou se na tomto experimentování podílel vliv umělecké školy Bauhaus, která byla v Německu v té době na vzestupu. Mnoho českých umělců bylo Bauhausem inspirováno, někteří se i aktivně podíleli na spolupráci s touto „nezávislou" institucí nebo tam studovali. Jednou z fotografických osobností byl Heinrich Koch, který se řadí k umělecké vlně 20. let. 20 století zvané Nová věcnost a Nové vidění (Neues sehen), které by mohly být do jisté míry považovány za předstupeň minimalismu ve fotografii. V Kochově díle je možné náznaky minimalismu spatřit.

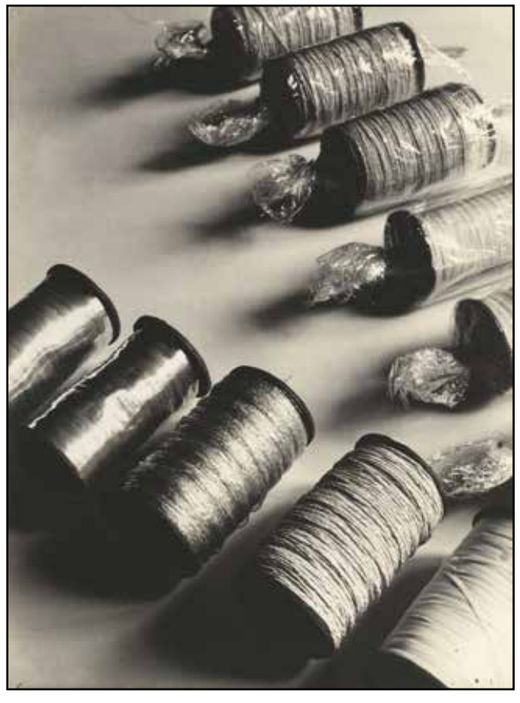

Heinrich Koch, kolem roku 1920

Zdroj: http://www.kicken-gallery.com/artists/heinrich-koch

Za jednoho z dalších průkopníků a výrazných „předskokanů" minimalistické fotografie v českých zemích je možné považovat Jaroslava Rosslera. Rossler byl žákem a později spolupracovníkem nejznámějšího českého avantgardního fotografa Františka Drtikola. Jeho dílo, týkající se volné tvorby, není tak rozsáhlé jako Drtikolovo, který experimentoval s minimalistickým pojetím aktů. V jeho práci se objevují velmi jednoduché kompozice. Zpravidla jde o zátiší, architekturu nebo průmyslové fragmenty. Jednoduchost využívá i v reklamní fotografii. Rossler ale není jen fotografem. Pracuje rovněž s grafikou a malbou a snaží se o propojení těchto uměleckých kategorií. Jeho experimentátorství 20. a 30. let minulého století je nepřekonatelné a Rosslera je možné označit za největší českou fotografickou ikonu doby před minimalismem. V dnešním světle je jeho dílo uznáváno uměleckou odborností na světové úrovni.

Jaroslav Rössler, Most se stromem, 1962

Zdroj: https://sbirky.moravska-galerie.cz/dielo/CZE:MG.MG_3624

Eugen Wiškovský, Elektrárna v Kolíně, 1930

https://sbirky.moravska-galerie.cz/dielo/CZE:MG.MG_10296

Dalším českým avantgardním umělcem, který zjednodušoval pohled na fotografii, byl Eugen Wiškovský. Vybíral si detaily, jako kupříkladu části komína, elektrického napětí nebo textilních strojů. Na jeho typu zobrazení je ale citelná stopa konstruktivismu, fotografickým okem se výrazně zaměřoval na geometrické detaily. Jeho tvorba byla výrazně spojena s technickou výrobou nebo průmyslovou společností. Wiškovský měl v oblibě a rád fotografoval elektrárnu ESSO v Kolíně, kde byl profesorem na místním gymnáziu.

Prvním poválečným fotografem, který se zaměřil na minimalismus, byl Jan Svoboda. V jeho díle je možné naleznout cílenou práci se zjednodušováním obrazu. Svoboda byl ovlivněn Josefem Sudkem, byli i přátelé. Pracoval převážně s černobílou fotografií, do které komponoval jednoduché předměty. Tím nejznámějším byl ve Svobodově světě jednoznačně stůl, který se objevuje v různých variantách na mnoha fotografiích. Jednoduchá kompozice, práce s adjustací a pokus o redefinici vztahu fotografie a výtvarného umění staví Svobodu jednoznačně mezi nejzajímavější české poválečné fotografické osobnosti a lze jej jednoznačně označit za prvního českého minimalistu.

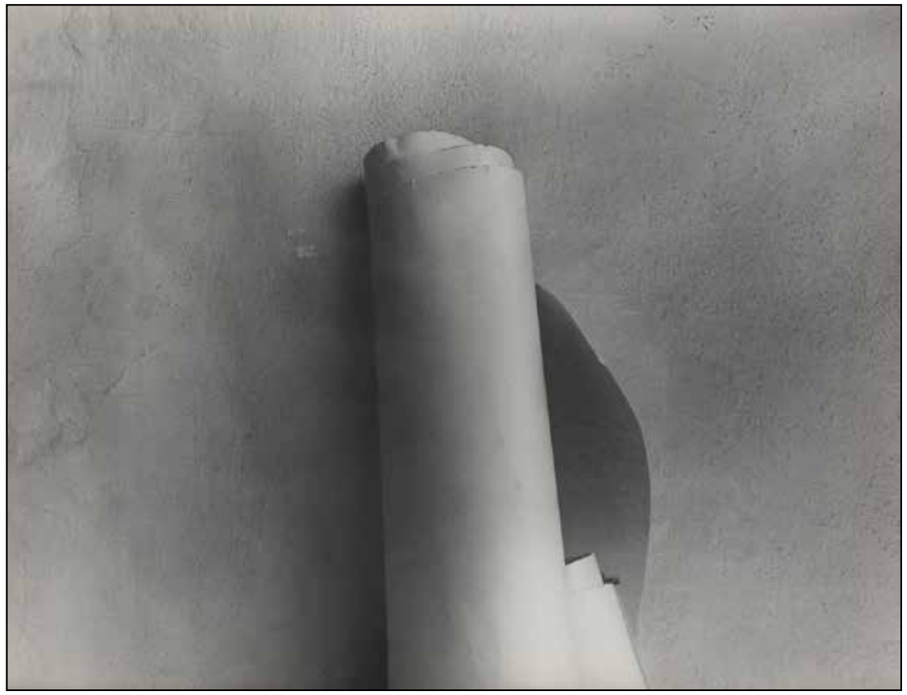

Jan Svoboda, Dotýkání, 1971

Zdroj: https://www.zdeneksklenar.cz/vystavy/367-z-ceske-fotografie

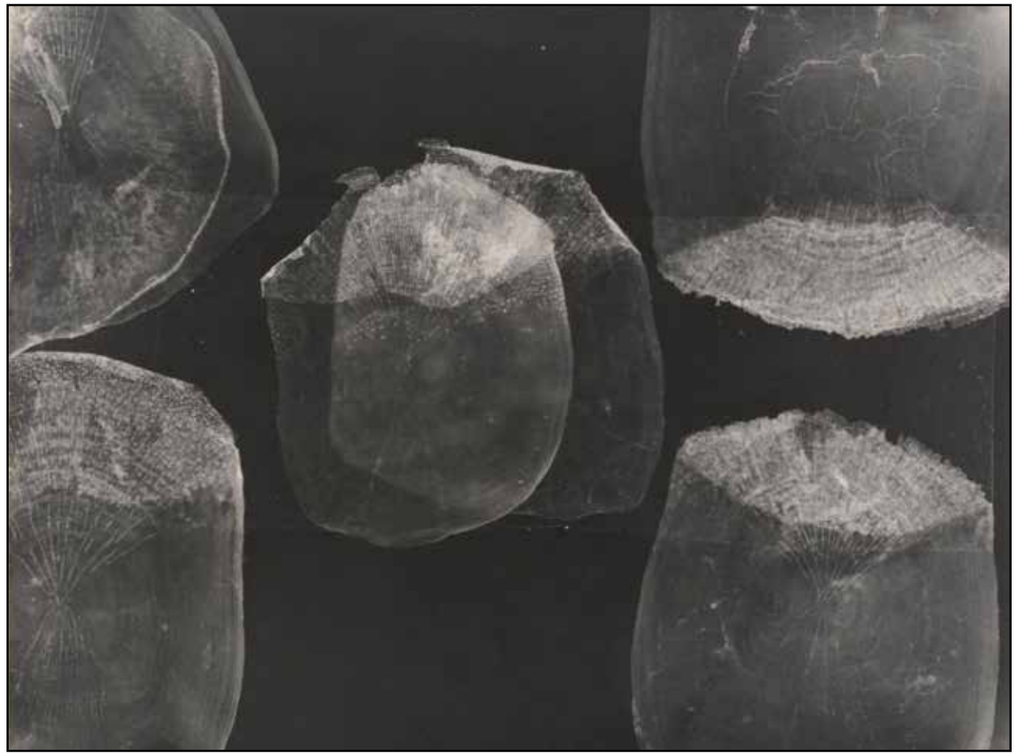

Běla Kolářová, Vegetáž - Vánoce, 1961

Zdroj: https://www.auctionzip.com/auction-lot/bela-kolarova-1923-2010_BD3470582D

V 60. letech se na fotografické scéně objevila Běla Kolářová, žena básníka a dramatika Jiřího Koláře. Fotografka a výtvarná umělkyně zůstávala ve stínu svého manžela, nicméně její umělecká tvorba byla natolik výrazná, že ji komunistický režim „ocenil" zákazem vystavování jejích děl. Jedním z důvodů bylo podepsání Charty 77 jejím manželem. Pro své nové postupy je řazena k průkopníkům českého neokonstruktivního a minimálního umění a po roce 1989 se jí dostalo i uznání na mezinárodní scéně.

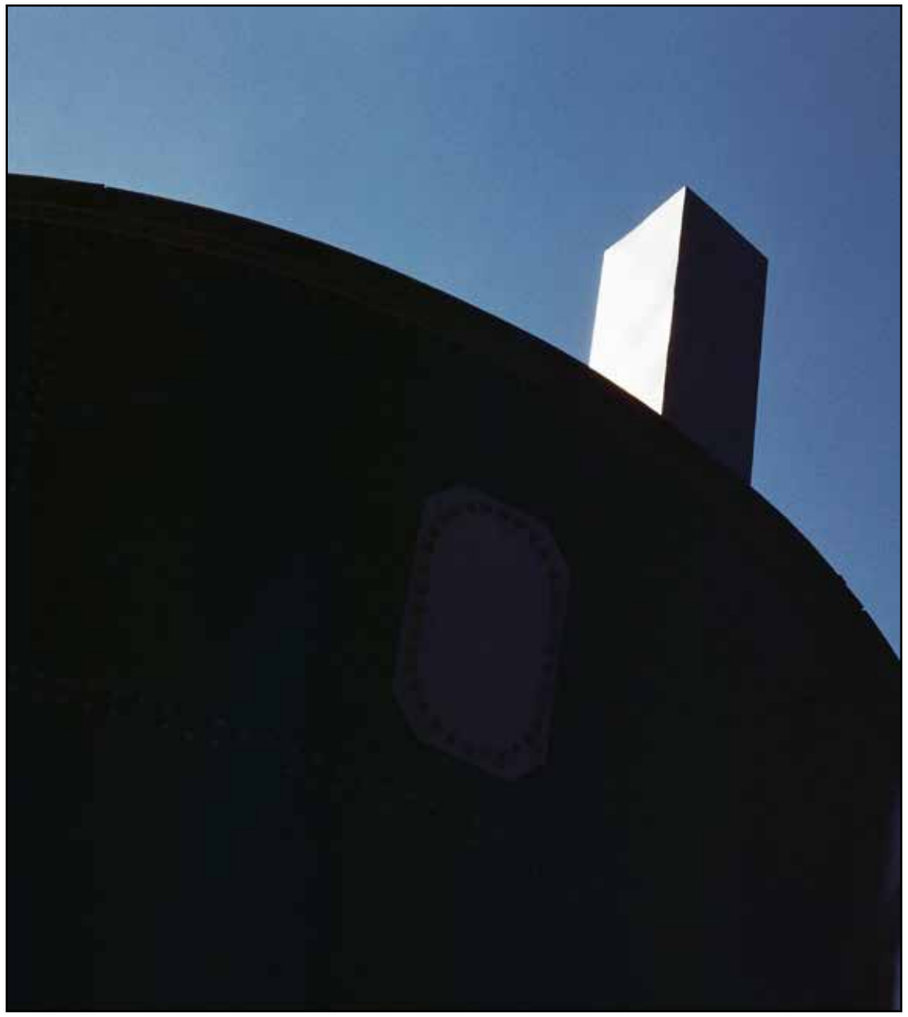

Pavel Mára, Černý válec (cyklus Mechanická zátiší), 1978

Zdroj: https://www.asociacefotografu.com/cz/clenove/113/mara.html

Již od počátku své kariéry si minimalistické zátiší vybírá fotograf a pedagog Pavel Mára. Mára si pohrává s oblohou, architekturou, portrétem a aktem. Márovy fotografické obrazy z 80. a 90. let 20. století vynikají velkou výtvarností i přes jejich minimalistický charakter. Minimalistické tendence jsou ale zřetelné i v pozdější tvorbě, kdy se věnuje experimentálním portrétům.

Na přelomu 20. a 21. století se na českém minimalistickém nebi objevuje Ondřej Kavan. Plzeňský fotograf si vybírá ve své volné tvorbě jednoduché barevné geometrické zákoutí, které v kombinaci se stínem vytváří dojem malby. Fotografické obrazy jsou tak dokonalé, že je třeba maximálního soustředění, aby pozorovatel objevil, že nejde o barevné abstraktní geometrické obrazy ale o zcela konkrétní fotografie architektury.

Ondřej Kavan, Architecture 7

Zdroj: https://www.poster44.cz/collections/ondrej-kavan

Jiří Černický, Reálný minimalismus – Čína, Xian, 2010–2013

Zdroj: http://cernicky.com/cs/real-mini-malism/cz-realny-mini-malismus/

Jedním ze současníků, který s minimalismem pracuje konceptuálně, je vedoucí pedagog ateliéru malby na Vysoké škole umělecko-průmyslové v Praze Jiří Černický. Černický nepreferuje ve svém díle fotografii jako takovou. Mezi lety 2010 až 2013 zpracoval projekt, který dokumentoval minimalistické objekty ve tvaru kvádrů v reálném prostředí po celém světě. V projektu, jehož výsledkem je kniha, ukazuje Černický 300 fotografií, na kterých je zachycen podobný objekt, kterým je kostka neurčité funkce.

Za poslední úspěch české minimalistické fotografie je možné považovat soubor fotografa a obrazového editora Tomáše Vocelky, jehož sada fotografií zobrazující zvířecí krematorium zvítězila v profesionální části celosvětové soutěže Sony World Photography 2021.

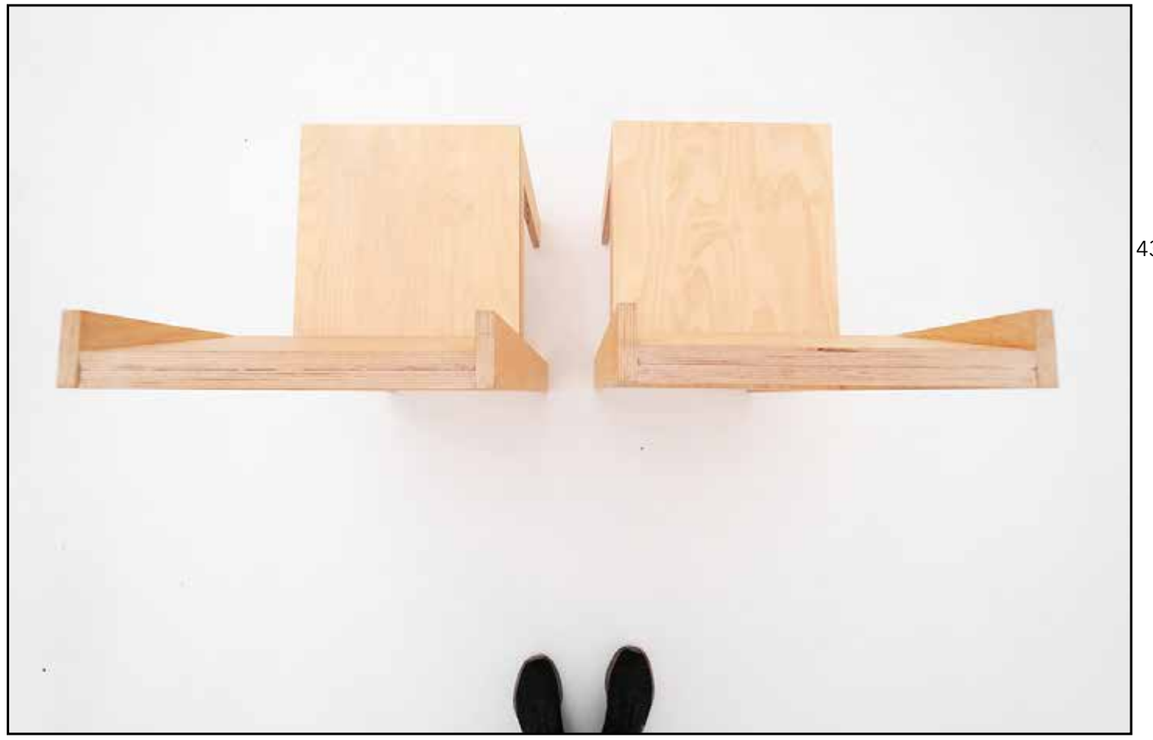

Tomáš Vocelka, Věčná loviště, 2021

Zdroj: https://www.tomasvocelka.cz/

V současnosti se minimalismu u nás i ve světě věnuje mnoho profesionálních i amatérských fotografů. Málo z nich ale s minimalismem pracuje koncepčně. Jedním z výrazných autorů české scény minimalismu druhé dekády 21. století je fotograf Oto Sládek, který tomuto stylu dává nový poetický pohled.

Jeho práci, dílu i životu se bude podrobněji věnovat následující kapitola.

MINIMALISTICKÝ FOTOGRAF OTO SLÁDEK

ZAČÁTKY

- Dítě - Vliv rodiny
- Období studia na střední škole
- Období studia na vysoké škole

- Profesní život - Stává se fotografem
- Stává se umělcem - Spolupráce s Fuji
- Z našich diskuzí
- Technický rozbor díla
- Oto Sládek vystavuje

ZÁVĚR

- Seznam použité literatury
- Elektronické zdroje
- Fotografie Oty Sládka – příloha

ZAČÁTKY

Oto Sládek se narodil v roce 1972 ve východočeském městě Chrudim.

Již v dobách základní školy ucítil, že má velký vztah k estetičnu. Od dětských let rád kreslil a chvíli uvažoval, že by se mohl věnovat designu. Žákovská léta strávil ve svém rodném městě. V 80. letech 20. století ale maloměsto ukázalo své kulturní limity, které byly dány jak dobou, tak i velikostí. I přesto, že rodiče nebyly kulturně profesionálně činní, umožňovali mu objevit svět umění jako takového. Návštěvy divadla, koncertů, kvalitní literatura a podpora v zájmech postupně formovaly fotografovu osobnost. Dalším zájmem, který rodiče podporovali, byl vztah k hudbě. Již od první třídy hrál na flétnu a později na trumpetu. Později dokonce uvažoval, že by šel studovat konzervatoř. Už na základní škole měl přístup k analogovému fotografickému procesu, který mu však přišel zdlouhavý. Měl přístup k aparátu značky Praktika, nelíbilo se mu však, že proces nemá zcela pod kontrolou.

Historické souvislosti a jistá forma rodinného formalismu ho nasměřovaly v roce 1987 ke studiu Strojní průmyslové školy. I přesto, že šlo o školu technického rázu, nabídlo mu studium nečekaný (umělecký) rozhled, který Sládek ocenil zpětně v pozdějším období a často se k němu vrací. Objevil ho v osobě akademického malíře Josefa Minaříka. Typ školy sám o sobě determinoval umělecké možnosti. Josef Minařík byl na škole socialistickým zřízením „uklizen". Aby mohl malovat, pracoval ve škole jako učitel, což považoval za čistou formalitu. Praktickou výuku velmi rychle odbyl, aby se mohl věnovat své vlastní umělecké činnosti. Se studenty vedl rozhovory o umění, filozofii i politice. Do určité míry formoval pohled na svět, což si Sládek zpětně po několika letech potvrdil, když se s Minaříkem setkal v dospělosti v Brně. Zde si Minařík po revoluci otevřel galerii v renovovaných prostorách kláštera sv. Voršilek.

Později studium na střední škole ovlivnily listopadové události roku 1989. Sládkovi rodiče nemohli během komunismu studovat vysokou školu, prarodičům bylo zabaveno hospodářství. Vztah k tehdejšímu socialistickému zřízení u Sládků nebyl z výše jmenovaných důvodů pozitivní. Změna režimu v roce 1989 tak byla velikou úlevou a otevřela mladému studentovi dveře do světa, což následně vyústilo ve studium na Vysokém učení technickém v Praze.

Praktické důsledky změny režimu byly pro Sládka velmi důležité. Uvolnění podmínek mu nabídlo možnost dostat se k literatuře (knihám), které byly do té doby nedostupné. Fotograf uvádí, že již v dětství četl mnoho literatury. Jeho čtenářské spektrum bylo opravdu velmi široké – od krásné a dobrodružné literatury (mayovek, werneovek) přes klasickou literaturu až směrem k čistě odborné literatuře z oblasti biologie a astrofyziky. Sám si uvědomuje, že jeho četba měla zásadní vliv na jeho pozdější práci. Po sametové revoluci se naskytla možnost dostat se poprvé k některým západním fotografickým publikacím. Silně na něj zapůsobilo dílo fotografa Helmuta Newtona, jehož fotografie do té doby neviděl.

Oto Sládek na vysoké školy procházel velmi sebeedukativním obdobím. Velmi mnoho času trávil v knihovně. Prakticky nenavštěvoval studentské party a v kombinaci s rodinnými zvyklostmi si postupně začíná uvědomovat svoji introverzi. Vlastní tvorbu považuje za intimní zpověď, kterou zveřejňuje, a tím se z toho stává extrovertní informace. Sám se cítí být introvertní. Přístup k novým technologiím na přelomu 20. a 21. století má na Sládka silný dopad. Ten rozhodne jak o jeho profesi, tak i o největší zálibě, kterou je fotografie.

Od konce vysoké školy se Oto Sládek věnuje kybernetice. Sám zmiňuje, že jeho rozsah práce je velmi široký. Přesah je oborově tak významný, že je obtížné celistvost jeho profese jednoduše popsat. Mezi některé činnosti je možné zmínit například tvorbu automatizačních systémů v elektrárnách, dopravní systém nebo matematické simulace chování mikroklimatu v pražských tunelech. Jeho práce zasahuje do mnoha oborů, včetně uměleckých, nebo s uměním spjatých. V tomto vztahu je možné zmínit například ochranu památek a uměleckých děl. Konkrétně je autorem systému řízení mikroklimatu v kapli svatého Kříže na hradě Karlštejn, který chrání dílo mistra Theodorika. Dalším jeho projektem je tvorba restaurátorského storu pro Národní galerii.

Po studiu na vysoké škole se setkává s fotografií znovu ve své práci.

Díky spolupráci se Státním památkovým ústavem si pořizuji digitální bezzrcadlovku Olympus 5060. Digitalizace fotografického procesu a rozvoj výpočetní techniky na něj silně zapůsobí jak po stránce technické, tak i umělecké. Uvědomuje si, že může zanechat analogického fotografického procesu a přejít k digitální fotografii. Zde přichází i životní propojení a z kybernetika se současně stává i fotograf. Jaký dopad na něj bude mít fotografie v budoucnu, si však ještě zcela neuvědomuje. Během svého profesního života Oto Sládek rovněž vyučuje na některých vysokých školách. V této souvislosti je možné zmínit kurzy matematického modelování na ČVUT. Spolupracoval s filozofickou fakultou v Hradci Králové. Pracuje jako hodnotitel ministerstva průmyslu. Jeho práce nemá geografické ukotvení.

Nenachází stejné stabilní místo a neustále se přesunuje po různých destinacích prakticky po celém světě. Sládek ve fotografování nachází relax. Využívá dvou postupů. Jeden je možné označit za český a druhý cestovatelský. V cestovatelském procesu zachycuje snímky tak, jak přicházejí, jelikož se do různých typů destinací již nevrací. V českém prostředí si některé náměty uchovává a zapisuje, a pokud mu to dovolí časové možnosti, tak se k nim vrací.

„Co se týče materiální a nemateriální potravy pro člověka, považuji umění obecně za jednu z největších výsad lidství, a zároveň za jednu z největších záhad neurobiologie, protože umění zdánlivě nedává žádnou příliš velkou evoluční výhodu, a přesto je to jedna z věcí, která lidstvo charakterizuje. Součástí této problematiky je také další záhada – jakým způsobem vlastně vnímání umění dělá lidskému mozku dobře a proč. V tomto kontextu je pak fotografie jako majoritní součást umění – pro mě osobně, velkou částí duchovní potravy, která můj každodenní život v podstatě moderuje.“

OTO SLÁDEK

Během samotného focení využívá hudební podkres, který ho postupně navozuje do stavu, který sám nazývá „rauš". Jde o jakousi formu přepnutí se do abstraktního módu. Nevybírá si konkrétní hudební téma, ale takové, které ho aktuálně oslovuje. Tvrdí, že se ale hudbou nenechá ovlivnit do té míry, aby mu určovala, jak má fotit. Nepodléhá zvukové kulise, pouze mu pomáhá naladit se do příjemného stavu, ve kterém může lépe vnímat barvy a tvary. Během samotného focení si obraz již dopředu v hlavě „frejmuje", tedy dívá se na snímek již ve čtvercovém formátu. A to i přesto, že ho fotí do obdélníku. Původní myšlenku čtvercového obrazu později upravuje v postprodukci. Zájem o barevnost a lehké zvyšování saturace je záměrné.

Jde mu o to, aby mu fotografie osobně přinášela radost. Primárně ho nezajímá reakce lidí, kteří jeho dílo uvidí. Na začátku tvorby se několikrát nechal strhnout veřejností, ale časem zjistil, že to není vhodné nastavení, jelikož fotí pro svoji radost. Na druhou stranu ho zajímá i zpětná vazba. Jak lidi reagují na jeho dílo, je pro něj důležité, ne však určující.

Ve vlastní tvorbě je Sládek ovlivněn tvorbou zahraničních i českých umělců. Z fotografického hlediska ho dlouhodobě oslovuje styl vizuálního zobrazení českého fotografa Radka Kalhouse. Významnou částí pro něj není jen jeho samotná práce, ale celý vývoj, který vede ke vzniku fotografie. Jde mu o formu mentálního napojení, která vzniká na základě zájmu o psychologii a propojení vizuálního vjemu. Jedním z dalších zájmů, který má vliv na jeho činnost, je studium neurofyziologie o zpětném vnímání obrazu a vlivu na člověka. Další umělecké propojení, které je pro Sládka inspirativní, se skrývá v osobě fotografa Davida Gabrleho a současně fotografa Radka Kalhouse. Celý tento trojlístek fotografů spojuje i ambasadorství ve společnosti Fuji Film.

Umělecké spojenectví a podobné naladění Oty Sládka mělo zpětně i vliv na Radka Kalhouse, jež byl Fuji ambasadorem již delší dobu. A právě Sládka navrhl společnosti Fuji jako dalšího ambasadora začátkem roku 2019. Oficiálně Fuji Sládka zařadila do svých řad koncem léta 2019.

Do jeho uměleckého života ale nevstupují jen postavy, které tvoří vizuální formu. Často se do něj dostávají spisovatelé. Během našeho společného rozhovoru sám říká: „V roce 1987 se dostávám k básnické sbírce Sandro Penny Zvláštní radost žít. (...) Ten mě přivádí k lehké fascinaci dualitou poezie a fotografie jako zkratek a také k italštině (abych alespoň porozuměl té melodii) a Umbertu Sabovi (...) V roce 2018 sedím v Salernu v trattorii a mám v ruce sbírku Umberta Saby, kterou jsem si zrovna koupil... V té době mám pocit, že příběh se uzavírá."

Oto Sládek již ve svých začátcích vzhlížel k Bauhausu. Obzvláště na něj zapůsobil malíř a grafik Vasilij Kandinskij. Zaujala ho jeho spiritualita a propojení s uměním jako takovým. U Kandinského se zaměřil na práci s barvou. Dle jeho vlastních slov z Kandinského čerpá do současnosti. A jak sám uvádí: „Když jsem stál při návštěvě galerie Kunsthuas v Curychu před jeho obrazy, tak na mne Kandinskij mluvil."

Aktivně vyhledává propojení s poezií, které nazývá dualitou.

Říká, že „fotka versus film, je jako poezie versus beletrie."

Díky pochopení jeho díla i soukromého života jsem se s Otem Sládkem profesně sblížil, což vyvrcholilo v roce 2020 a 2021, kdy jsem se podílel na jeho výstavách coby kurátor. Oslovuje mne především promyšlenost jeho obrazů. Nejde o náhodné zachycení scény. Fascinuje mne jeho práce s barevností a zjednodušený pohled, který odbourává obrazový spam, jež je v současném obrazovém pojetí světa všudypřítomný.

Z našich rozhovorů vyplynulo, že došel k názoru, že se bude měnit pojetí fotografie. Kvalita jednotlivého snímku je na vysoké úrovni a je možné, že se fotografie bude pouze z videa vystřihávat. Půjde snad o jistou devalvaci fotografie jako takové, nebo naopak video umožní výběr zajímavějších fotografií? Sám si uvědomuje, že je relativní, co vlastně v budoucnu bude fotografie znamenat.

Není zklamaný, když se focení nepovede. Příliš neřeší míru „úspěšnosti". Je spokojený, když mu ze sto vyfocených snímků přijdou zajímavé dvě fotografie. Někdy fotí přímo z auta. To je i jeden z důvodů, proč mu vyhovuje focení s malým přístrojem, kterým FUJI je. Často využívá pracovního prostředí, kde hledá obrazy současnosti, modernismu a průmyslu.

V jeho umělecké práci se odráží i jistý charitativní přesah. Dlouhodobě spolupracuje s Hospicem Ondrášek, který se stará o děti, dospělé i seniory, kteří jsou postiženy nevyléčitelnými chorobami v terminálním stádiu. Oto Sládek věnuje prostředky z prodeje jeho fotografií.

Z NAŠICH DISKUZÍ

S fotografem Otem Sládkem jsem byl účasten mnoha osobních i virtuálních diskuzí na téma umění a fotografování. V jedné z diskuzí na začátku roku 2020 jsem se zeptal na následující otázku. *„Sám se prezentujete jako minimalista. Proč Vás tento styl láká? Které dějinné období (historicky, umělecky) je Vám nejbližší a jak vás ovlivňuje?*

Oto Sládek mi na tento dotaz odpověděl takto: *„Sám se snažím pokud možno nepreferovat žádná konkrétní období, například z pohledu výstav nebo děl, která nějakým způsobem studuji a mám tu výsostnou možnost se v prostředí například restaurování uměleckých děl čas od času díky své profesi pohybovat. Nicméně samozřejmě existuje období, které mě z pohledu tvorby inspiruje nejvíc, což souvisí s minimalismem obecně, jeho prosazováním se na poli malířství a fotografie samotné. Tím obdobím je architektonický funkcionalismus a především specifická škola Bauhausu, která k sobě přitahovala celou řadu vynikajících designérů, architektů, malířů i dalších umělců včetně určitého filozofického kontextu (ten mi naopak pro levicový naivismus, který byl nicméně pro tu dobu charakteristický, zrovna nevyhovuje). Zaměření na funkcionalismus je ostatně zcela logické, protože právě ten vytváří dobrý druh ‚pozadí' pro ztvárněné subjekty nebo další objekty.*

Ale abych se vrátil k vlastnímu Bauhausu, jedním z umělců, který mě nejvíc oslovuje v této souvislosti, je Vasilij Kandinskij a zejména zajímavý průběh jeho tvorby, respektive proměny jeho forem v čase. Musím také přiznat, že první setkání s kolekcí jeho děl bylo pro mě nesmírně vnitřně inspirující, možná také z pohledu používání sytých barev, protože je to také jedna z forem, kterou sám velmi rád používám – to je dosaturování fotografií směrem k mému pocitu o barevnosti snímku z doby, kdy byl pořizován.

Z domácích autorů je pak pro mě velikou inspirací práce Františka Drtikola a Jaromíra Funkeho. U Drtikola se to týká tvorby, která je právě charakteristická určitým časovým lavírováním mezi malířstvím a fotografií použití netradičních papírových modelů a hlubokým filozofickým kontextem. V případě Jaromíra Funkeho pak kromě vlastní tvorby pro mě bylo nesmírně obohacující zjištění propracovanosti jeho činnosti pedagogické, protože tato část je v podstatě platná dodnes a sám považuji Funkeho právě pro tuto část a možnost ovlivnění dalších generací za významově ještě hodnotnější jako autora, než by se zdálo – ve velkých uvozovkách – ‚pouze' z jeho fotografické tvorby."

„Je zajímavé se také vlastně zamyslet nad určitou kontraindikací materialismu a fotografie, protože oba pojmy jsou ve snadno pozorovatelném rozporu. Každý, kdo se fotografii vážně věnuje, totiž ukrajuje ze svého koláče a dalších aktivit, a to právě většinou na úkor materialismu, většího zabezpečení a podobně. V tomto smyslu bych označil fotografii za doslova inherentní součást svého bytí i přes ‚antimaterialistický' princip."

POSTAVY, KTERÉ OVLIVNILY OTU SLÁDKA JAK V UMĚLECKÉ, TAK I V SOUKROMÉ ROVINĚ

Jay Maisel – převedením filozofie do praxe, umělecké street fotografie a přímá vazba na obrazové vizuálno.

Ragnar Axelsson – islandský fotograf, který naprosto skvělým způsobem pracuje s místním prostředím.

David Gaberle – kamarád, se kterým sdílí v nějaké míře psychologicko-analytický pohled na vnímání světa při převodu na fotografii a jehož práce jsou inspirativní prací s kontrasty a celkovou koncepcí trochu připomínající Pinkhasova.

Jaroslav Funke – krom avantgardní tvorby ho fascinuje zcela nadčasový přínos pro metodiku výuky fotografie.

Vladimír Birgus – líbí se mu celkový obrazový koncept jeho práce, schopnost traverzu mezi fotografickými žánry a schopnost během desítek let trvající pedagogické činnosti si zároveň zachovávat vlastní tvorbu v množství a kvalitě.

Jiří Kolář – je pro Sládka esencí uměleckého přínosu, přístupu k životu spojeným s životním příběhem.

Jonas Rask – hlavní Fuji fotograf, který je skvělý i umělecky, navíc žije určitou dualitu, kdy je zároveň lékař a zároveň fotograf, což je pro Sládka moment, se kterým se dobře ztotožňuje.

Radek Kalhous – mají podobné primární prostředí a je pro něj hodně inspirativní mít možnost se toulat stejným intravilánem a hned si rovnat výstupy se situací. Navíc mezi oběma fotografy existuje podobný náhled na stav mysli při fotografování. Díky Kalhousovi došlo i k propojení s Fuji filmem a seznámení s Davidem Gaberlem.

Umberto Saba – italský básník, po jehož knihách Sládek sahá poměrně často.

I přesto, že jde o „nového“ autora, který zatím není etablovaný v širším fotografickém podvědomí, tak jeho práce má zcela charakteristické rysy. Jeho tvorba si zachovává jednotnou a konzistentní tvář. A to jak formou, tak i obsahem.

V práci je zřetelný zásah do saturace barev, kterou Sládek přiznává. A naopak uvádí, že jde o záměrnou manipulaci z barevností. I přes barevnou výraznost se snaží udržet na hranici vkusu. Fotograf se na jednotlivé scény dívá ve čtvercovém formátu a ihned po samotném focení snímky upravuje do čtvercového formátu.
V jeho díle je možné spatřit jistou konzistenci v hledání obrazu. Scény, které jsou pro něj důležité, zpravidla nemají čistě geometrický charakter. Nebrání se přidávat do obrazu postavy. Se scénou však pracuje velmi opatrně a jemně. Z jeho obrazů je možné vycítit zasněnost, která by se dala charakterizovat nebo nazvat jako poetický minimalismus. Snaží se o odtechnizování, i přesto, že zachycuje technické (technologické) obrazy.

Jde tedy o zvláštní formu, která je v českých poměrech neobvyklá. I přes svoji profesionální spolupráci s firmou Fuji si nedělá starosti, jestli fotí „správně“. Dokládá to i svými slovy, kdy tvrdí, že „Čím je člověk starší, tím více cítím, že správně neexistuje. Sebelepší fototechnika nemůže potlačit to, co cítím.“
Nefotí moc lidi, spíše se zaměřuje na objekty. Postavy, které se u něj objevují, hrají spíše doplňkovou funkci. Plní více roli objektu než lidské postavy. Někdy vzniká dojem, že jsou náhodnými účastníky zachyceného obrazu.

Potlačuje perspektivu a zajímá ho čistě 2D pohled. Post proces ořezem je pro něj důležitý. Uvědomuje si ale střed fotografie, ze kterého vychází. Technicky ho příliš nezajímají teleobjektivy. Nejvíce pracuje s pevnými objektivy, které mají ohnisková vzdálenost 35 a 50. V jeho díle je vidět plošší pohled na svět a značně rozšířené vnímání barev.

Základní rozdíl v jeho přístupu k fotografii, kdy začínal, proti současnosti je poměrně obtížné definovat. Zejména proto, že se průběžně měnil i hlavní cíl jeho fotografie, včetně pojetí, a to od určité dokumentární formy až po formu abstrahovanou a konceptuálně posunutou právě k minimalismu. Z pohledu konceptu tvorby sám vnímá jako podstatné tři základní aspekty.

Tím prvním je konzistence. Je to pojem, který alespoň podle jeho osobní zkušenosti charakterizuje nejvíc vyspělejší tvorbu konkrétního autora. Součástí této konzistence je pak jak forma obsahu, tak i způsob zpracování včetně post procesu, přičemž všechny tyto pojmy se v čase mění, ale dlouhodobě jsou pro konkrétního autora charakteristické. Při pohledu na vlastní tvorbu je právě konzistence to, co se mu v posledních pěti letech podařilo docílit, a kde se vnitřně cítí z pohledu radosti nad vlastní tvorbou komfortně.

Druhým aspektem, který považuje dlouhodobě za také nesmírně důležitý, je schopnost vymezit sama sebe jako umělce. Tato zdánlivá banalita – to je připustit sám sobě, že jsem umělec – je ve svém důsledku pro něj nesmírně důležitá a osvobozující, a to zejména v kontextu fotografie. Fotografie je vnímaná jako velmi přístupná forma tvorby, dnes v podstatě pro kohokoliv. Je také zároveň plná různých klišé, které na sobě každý dlouhodobě fotografující nutně pociťuje, a to jak vědomě, tak i podvědomě. Tato klišé se týkají například toho, jak by měla vypadat v uvozovkách „dobrá fotka“, co by měla obsahovat, jaká by měla být kompozice a podobně. Osvobozující na přiznání si, že jsem umělec, se pak jeví právě fakt, že se na Sládka tato klišé nevztahují, a nemusí se tak řídit tím, co by být mělo. Řídí se pouze tím, co mu z pohledu plnění při vlastní tvorbě dělá radost. Takové vnitřní přiznání má samozřejmě i drobná sociální negativa, protože se člověk musí průběžně vyrovnávat s kritikou fotografické komunity, která velmi často na těchto klišé staví právě svoji sociální soudržnost.

Třetím a posledním aspektem, který je dle Oty Sládka důležitý a na kterém se shoduje relativně hodně kvalitnějších fotografů, je určitá nezávislost na typu techniky. Pokud člověk s fotografií začíná, pak podléhá samozřejmě i velmi naivním představám o tom, že mu zdánlivě lepší fotografická technika nějakým způsobem pomůže k lepším výsledkům. To je samozřejmě v některých specifických oblastech typu sportovní fotografie pravda, nicméně u minimalistické fotografie tohle neplatí. Uvědomění si, že na technice tolik nezáleží, pak mnohdy trvá i několik let. Celá situace je v současnosti ještě komplikovanější tím, že na trhu existuje celá řada neustále inovovaných produktů, což v porovnání s vývojovými cykly například v sedmdesátých letech je nesrovnatelné. V tomto směru nakonec dospěl k poznání, že pro jeho tvorbu stačí dvě těla s dvěma objektivy a nepociťuje žádné technické omezení z pohledu rozsahu snímaných scén.

OTO SLÁDEK VYSTAVUJE

Fotografie z vernisáže v ostravské Galerii Opera ze dne 28. ledna 2020

Autor: Ondřej Durczak

Autor: Martin Kusyn

Oto Sládek se začal výrazněji objevovat v galeriích od roku 2018. Tehdy se stal součástí projektu Fotojatka, který prezentoval jeho práce v samostatném bloku. Za jednu z jeho nejúspěšnějších výstav je možné považovat autorskou výstavu Minimální svět, která proběhla v Ostravě v galerii Opera v období ledna až března roku 2020. Jejím kurátorem byl Vladimír Birgus.
Poslední výstava, která proběhla před finalizací této práce, nesla název „Jeden... Nádech". Uvedl ji Stredoeurópsky dom fotografie v Bratislavě v období 7. července až 31. srpna 2021 a jejím kurátorem byl Ivo Žídek.

ZÁVĚR

Minimalismus jako takový a minimalismus Oty Sládka neřekly odborné i neodborné veřejnosti zatím vše. Neustálé tápání a hledání zjednodušení v současném chaotickém světě nabízí formu jistoty a ukotvení.
Obrazy, které tvoří Oto Sládek, jsou oku libé a nenutí člověka tápat v hlubinách umění. Spíše nabízí okrasný obraz, který nepřekypuje zbytečnostmi a v divákově duši navozuje stav uklidnění, což Sládka zpětně naplňuje jak v profesionální, tak i v soukromé rovině.

WEBOVÉ ODKAZY, KTERÉ ZMIŇUJÍ FOTOGRAFICKOU ČINNOST OTY SLÁDKA

http://otosladek.com

https://www.instagram.com/otosladek/

https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/3040372-krivky-co-se-meni-v-barvy-oto-sladek-fotografuje-poeticky-minimalismus

https://www.youtube.com/watch?v=kdsmG7hLhp4

https://www.facebook.com/watch/?v=801354367045294

http://www.itf.cz/index.php?text=1470-zahajeni-vystavy-oto-sladek-minimalni-svet

http://itf.cz/index.php?text=1475-vernisaz-vystavy-fotografii-oto-sladka-minimalni-svet-v-galerii-opera-v-ndm-v-ostrave

http://martinfryc.eu/vystavy/vernisaz-oto-sladek-a-rostislav-kubanek-minimalni-svety/

https://www.ndm.cz/cz/stranka/594-galerie-opera.html

https://www.slu.cz/fpf/cz/aktuality/15/876

https://magazin.aktualne.cz/foto/rostislav-kubanek-a-oto-sladek-vystava-fotografii-minimalni/r~0018e43acd7411e99ec9ac1f6b220ee8/

https://www.fotoserver.cz/minimalnisvety

https://www.teraz.sk/kultura/cesky-kybernetik-a-fotograf-o-sladek/561560-clanok.html

https://www.sedf.sk/oto-sladek-cz-jeden-nadech/

https://www.fotoskoda.cz/fest/osobnost/oto-sladek/

https://www.facebook.com/events/149797373790052/

https://anchor.fm/fujifilm/episodes/Oto-Sldek-e11vkoo

https://bratislava.czechcentres.cz/blog/2021/07/oto-sladek-jeden-nadech

http://www.itf.cz/index.php?text=1705-oto-sladek-jeden-nadech

https://goout.net/cs/oto-sladek-jeden-nadech/szowfpr/

https://www.sedf.sk/wp-content/uploads/2021/07/Sklada%C4%8Dka-Oto-Sladek-JEDEN...-N%C3%81DECH.pdf

http://www.napokraji.cz/2020/02/host-napokraji-oto-sladek.html

https://www.fujifans.cz/cs/rubriky/podcasty

https://www.teraz.sk/kultura/cesky-kybernetik-a-fotograf-o-sladek/561560-clanok.html?fbclid=IwAR1zChFUb7IkaLzHiSdmnO_NrzNUB1f06cysCvQAYaQUqDT05yXO3vbsDBQ

https://www.youtube.com/watch?v=rNwbOYT8648&list=PLgiYPwXeCAHoXAVGcnXhhH2MYiLagV186&index=7&t=0s

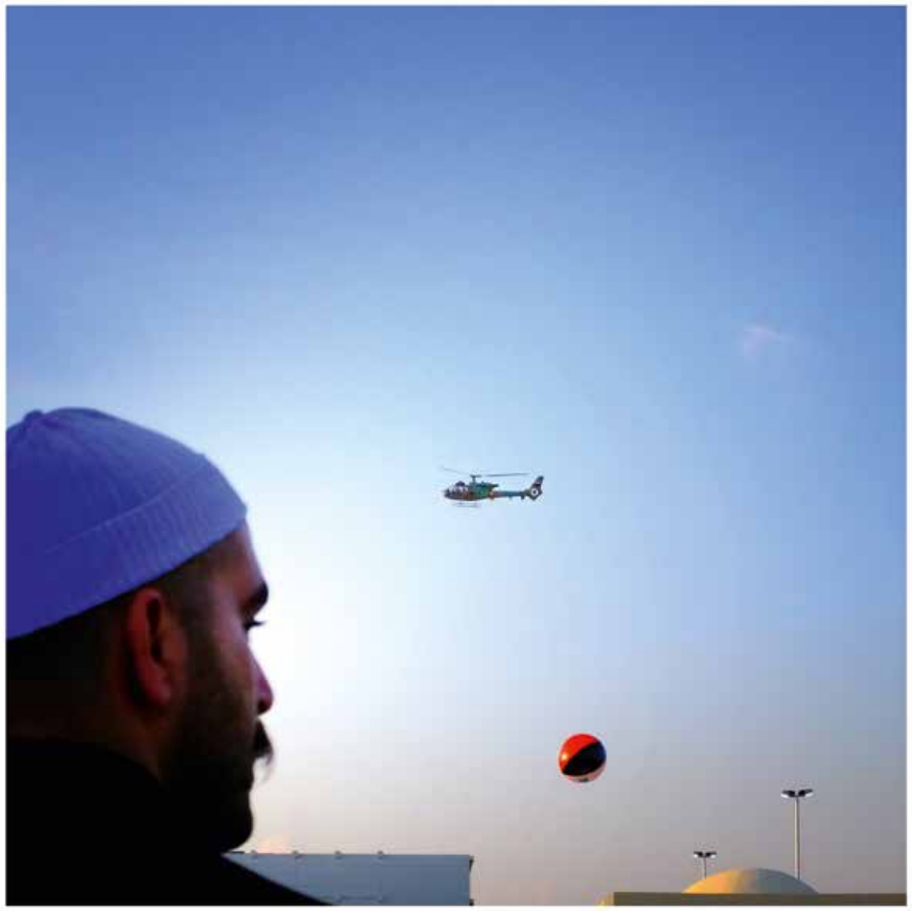

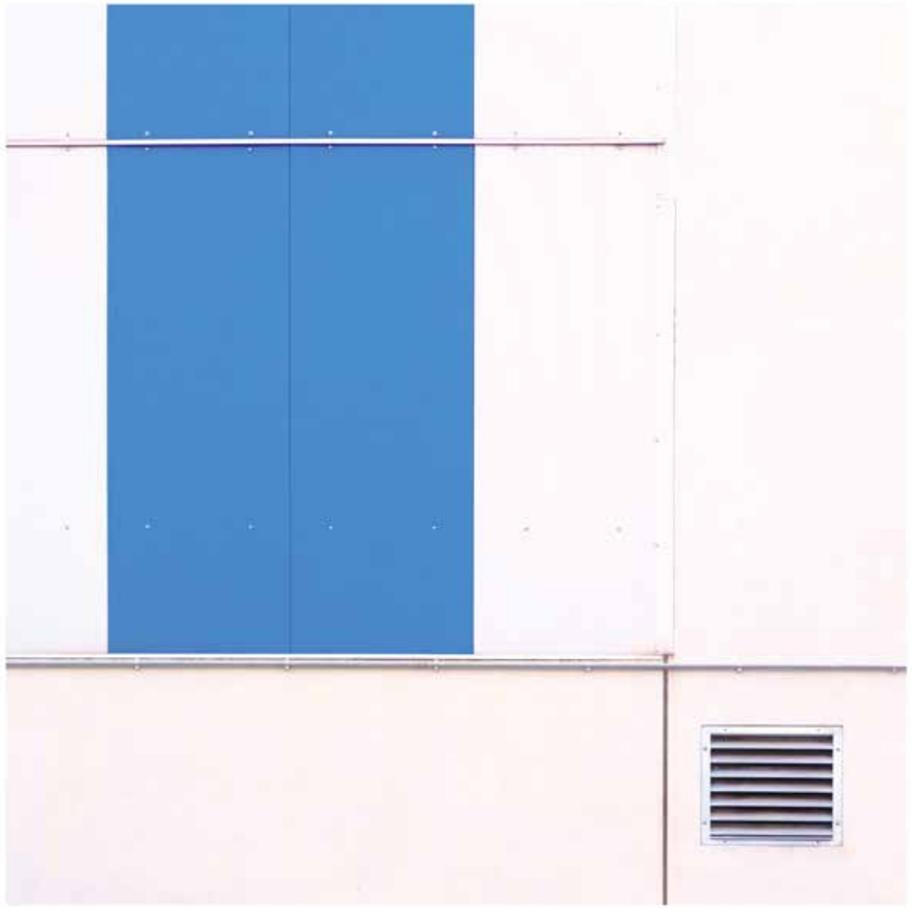

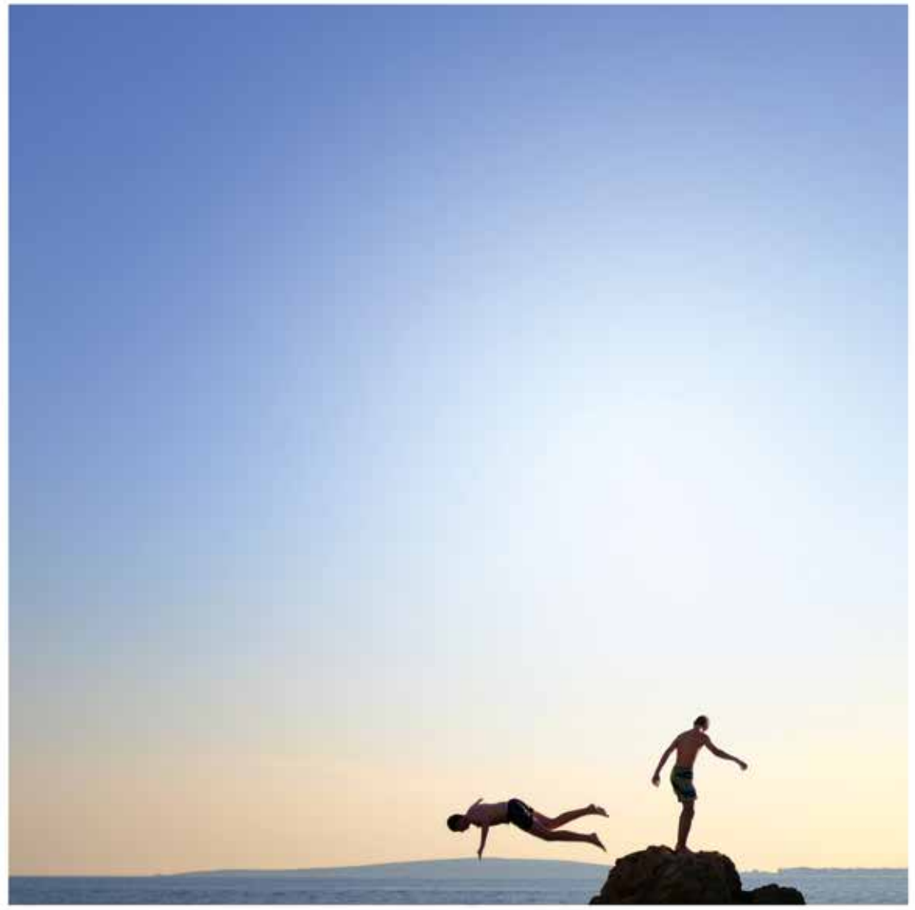

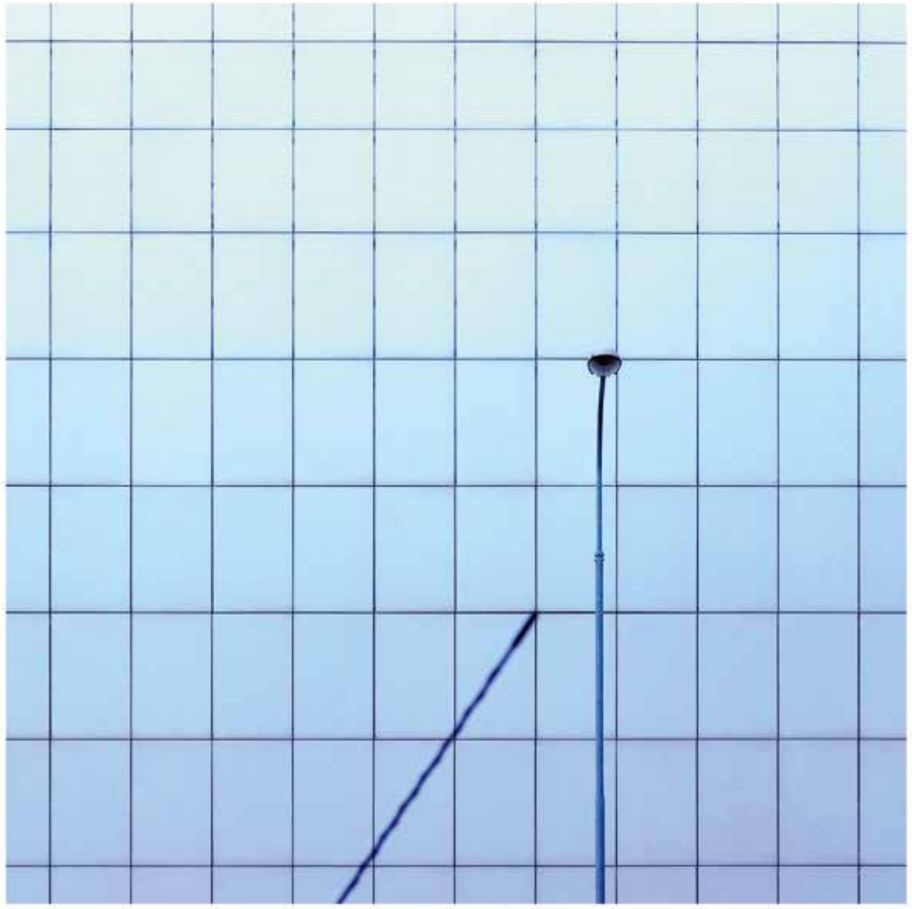

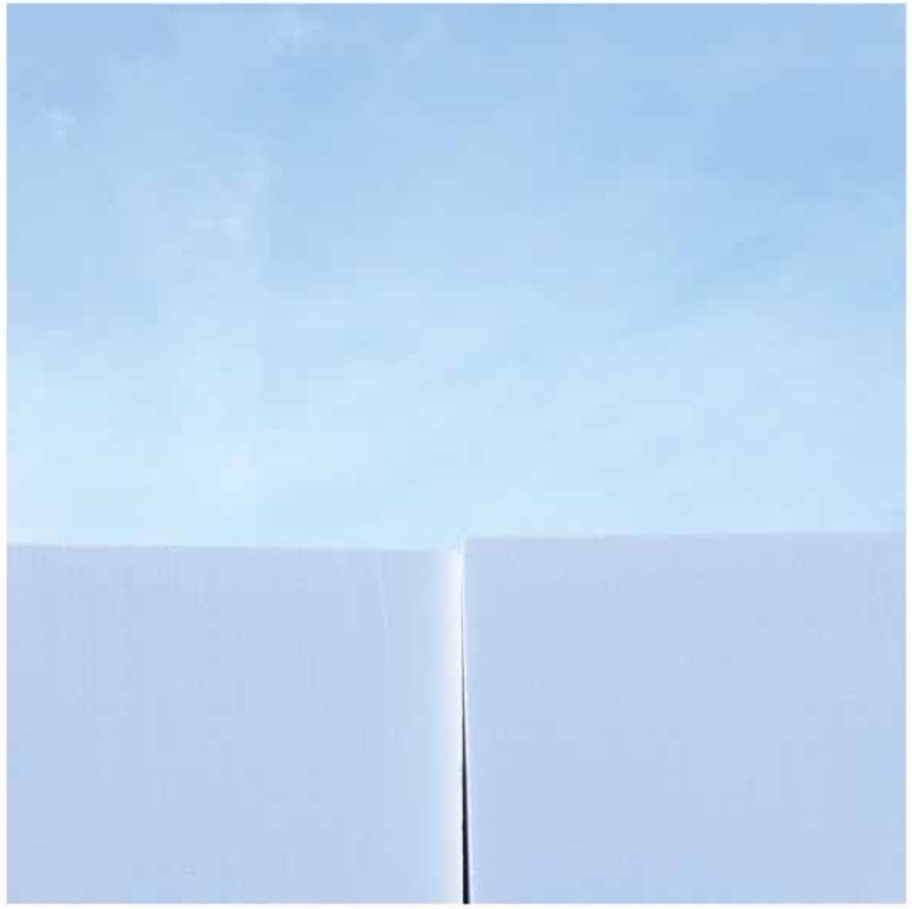

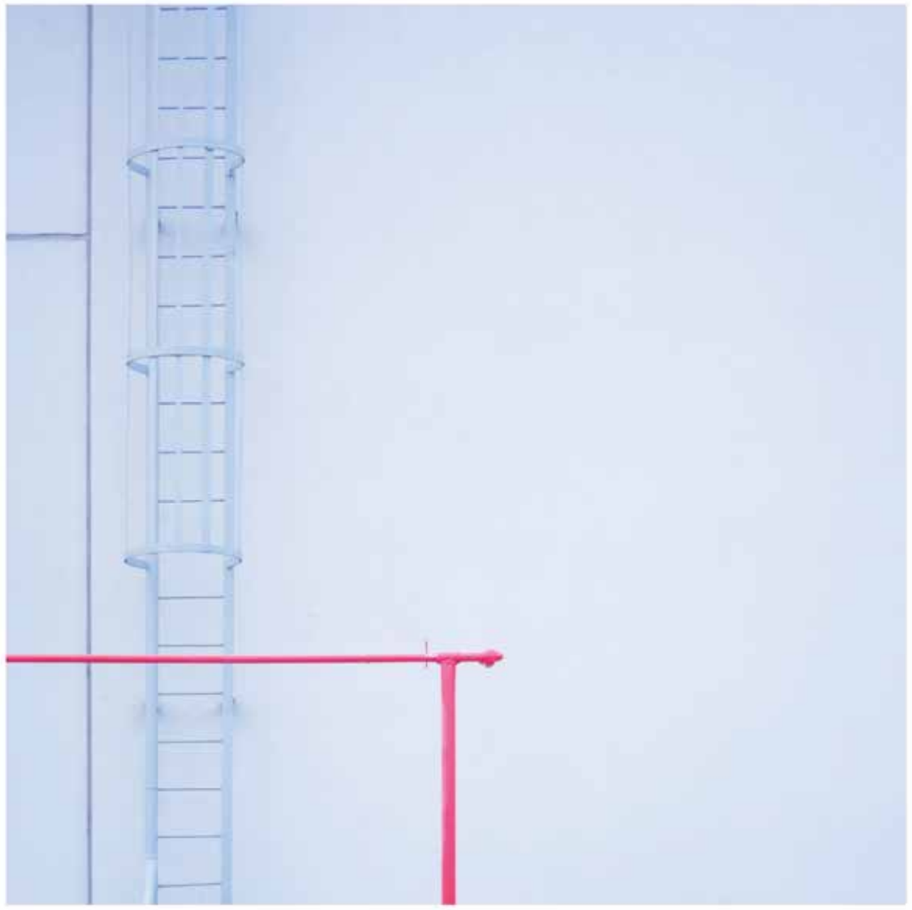

AAL'

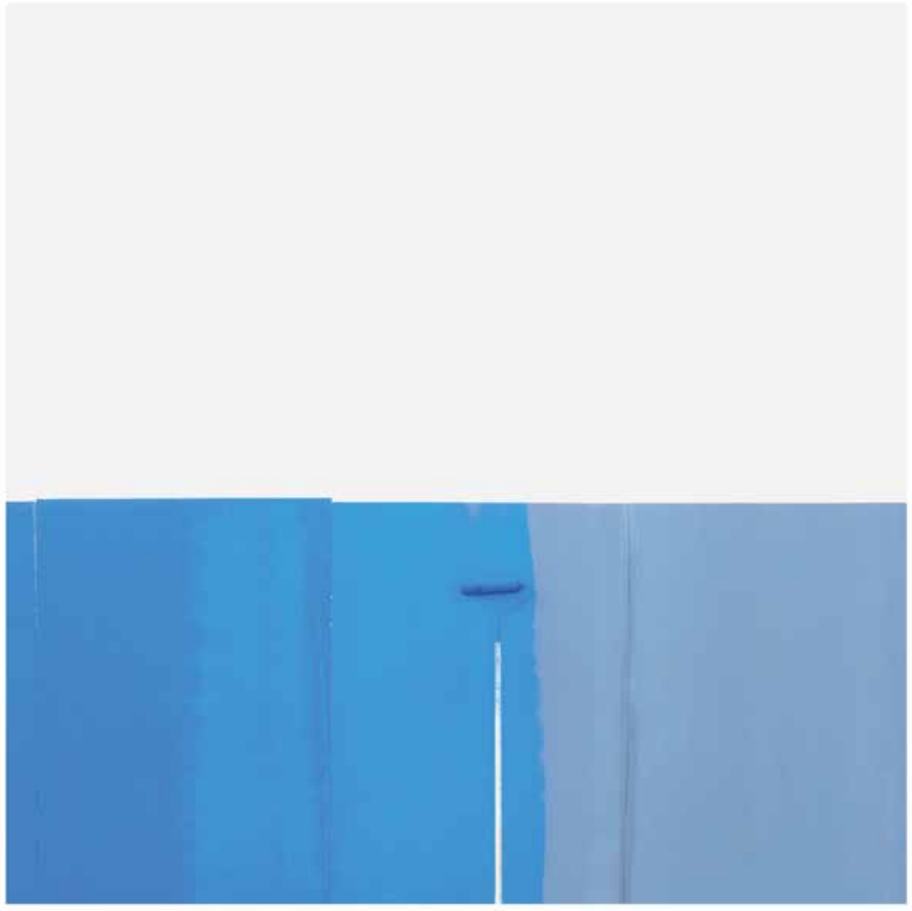

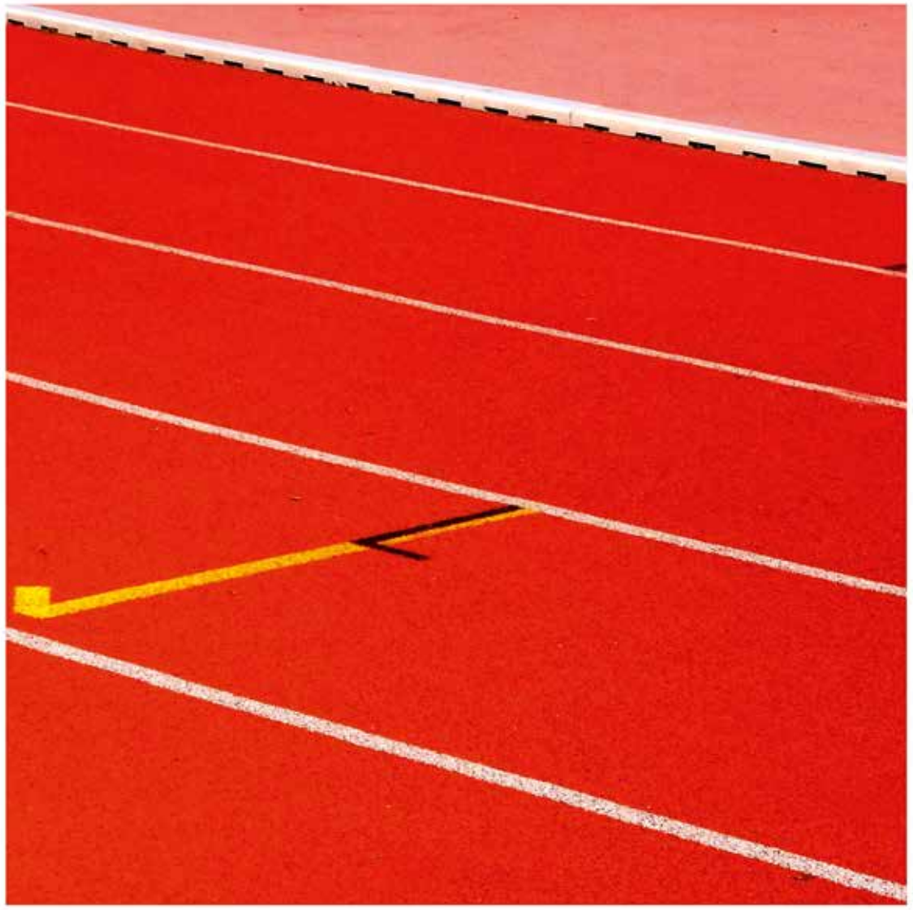

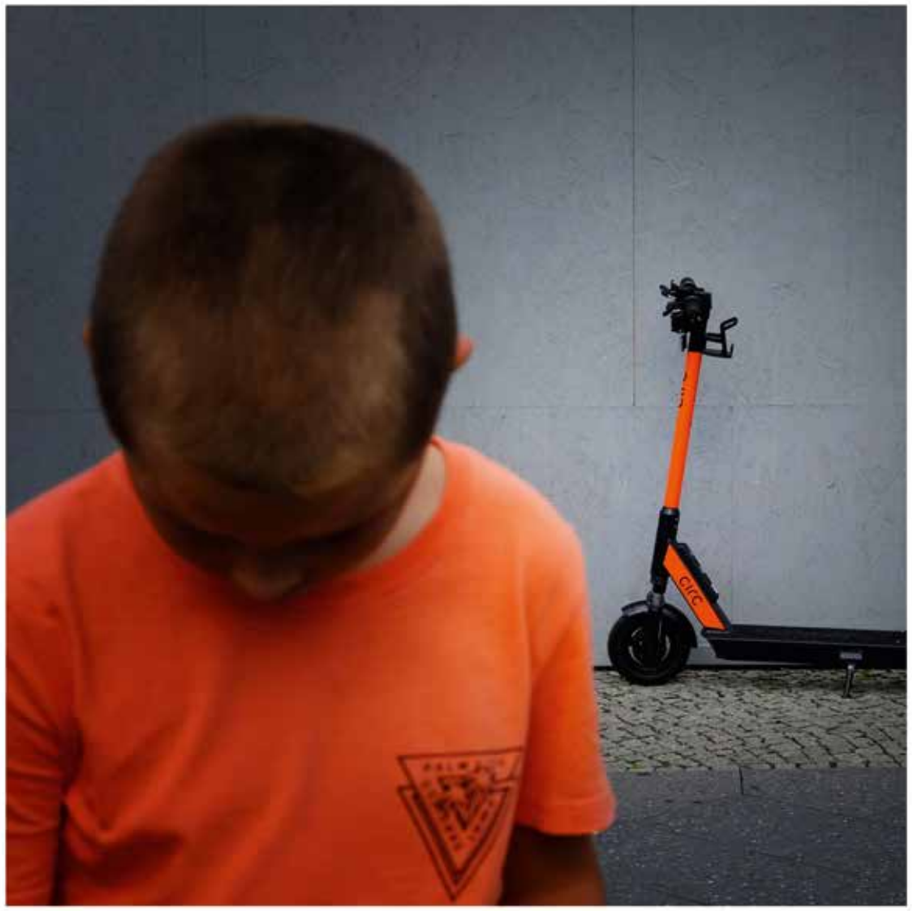
CITIC

